

De dochter van de waard

*Voor Jennifer Pérez Díaz, een geweldige vriendin
en beginnende schrijfster, en voor al die
verwachtingsvolle auteurs die hun boek graag
in druk zien verschijnen.
Blijf schrijven – jullie dag zal komen.*

*En als altijd voor de Hoeder van mijn ziel.
Ik zal blijven geloven – want mijn dag zal komen,
zoals die voor ons allen komt.*

Michelle Griep

De dochter van de waard

Roman

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Margriet Visser

Ontwerp omslag: Hendriks Grafische vormgeving

Lay-out binnenwerk: Gewoon Geertje

ISBN 978 90 435 3123 8

ISBN 978 90 435 3124 5 (ebook)

NUR 342

www.kokboekencentrum.nl.

© 2019 KokBoekencentrum Uitgevers

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Innkeeper's Daughter* bij Barbour Publishing, 1810 Barbour Drive, Uhrichsville OH 44683, USA. All rights reserved.

© Michelle Griep, 2018

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Dover, Engeland, 1808

Cijfers werden nog eens de dood van Johanna Langley. Drie uurtjes slaap na een ellenlange – of eigenlijk hopeloze – avond boekhouden. Nog twee dagen om de molenaar te betalen voor hij zijn leveringen zou stopzetten. En nog maar een week tot de Blue Hedge Inn zijn deuren gedwongen zou moeten sluiten.

Cijfers, inderdaad. Akelige dingen.

Er stond een diepe frons op Johanna's voorhoofd toen ze de laatste tree naar de gelagkamer nam. Terwijl ze een geeuw onderdrukte, wierp ze een blik naar binnen, in de hoop hun enige gast, Lucius Nutbrown, in de kraag te kunnen grijpen. Als hij zijn kamer betaalde, kon ze in ieder geval de molenaar te vriend houden. Zes lege tafels en twaalf lege stoelen staarden haar aan. Moest nu werkelijk alles tegenzitten?

Rechts van haar, door de keukendeur heen, verbrak een oorverdovend geluid de stilte, gevolgd door een verdrietig: 'O, nee!'

Met bonkend hart snelde Johanna op het geluid af. *Lieve God, geef dat er geen ongeluk gebeurd is!*

Ze zeilde naar binnen en stopte net op tijd voor de onderkant van haar rok in een plas water met daarin witte bonen terecht kwam. Tegenover haar stond haar moeder naar de stenen vloer te kijken, haar ene hand voor de mond geslagen, met haar andere de tafelrand vasthoudend.

Johanna stapte om de rommel heen. 'Gaat het, moeder?'

Haar handen langs haar schort wrijvend knikte haar moeder. 'Ja. Die pot was heel wat zwaarder dan ik had verwacht.'

'Zolang u maar geen pijn hebt. U hebt u toch niet bezeerd, of wel soms?' Ze nam haar moeder op om te kijken of ze met haar slechte oog trok. In tegenstelling tot haar overleden vader wist haar moeder nooit iets te verbergen.

‘Niets aan de hand. Echt niet.’ Er verscheen een flauw lachje om haar moeders rechtermondhoek.

Zonder begeleidend zenuwtrekje.

Opgelucht ademde Johanna uit. Ze pakte een bezem die in de hoek van de keuken stond. Eerst ging ze de bonen en de scherven opruimen, daarna zou ze het vocht opdweilen.

‘Waar is Kokkie?’ vroeg Johanna, terwijl ze aan het werk was. ‘Waarom hebt u haar die zware spullen niet laten dragen?’

‘Ana is weg, mijn kind. Ik heb haar vanochtend laten weten dat ze niet meer hoefde te komen.’

De woorden klonken even akelig als het geschraap van de scherven over de vloer. Hoewel haar moeders verklaring niet als een verrassing kwam, had ze het er erg moeilijk mee. Er dreigde een zucht omhoog te komen. Ze hield die met net zo veel kracht binnen als ze de bezem hanteerde. Zuchten, wensen, hopen... niets zou Ana terugbrengen.

Ze pakte het stofblik. ‘De plumpudding laten we dit jaar maar achterwege dan.’

‘Foei. Oak Apple Day zonder plumpudding?’ Haar moeder griste het stofblik uit haar handen en boog zich voorover om de scherven op te vegen. ‘Hang dan maar meteen een bordje GESLOTEN op de voordeur. Nog meer rare ideeën soms... geen slinger ophangen en wegblijven bij de kerkdienst?’

‘Natuurlijk niet.’ Na de bezem weggezet te hebben, pakte Johanna haar moeders handen vast om haar vervolgens omhoog te trekken. ‘God heeft ons in moeilijker tijden toch ook bijgestaan?’

‘Ja, mijn kind. Dat heeft Hij zeker.’ De trekken op haar moeders gezicht verzachtten, maar al snel keerde de spanning op haar gezicht terug. ‘Maar...’

‘Geen gemaar. Als wij niet op Zijn voorzienigheid vertrouwen, wat stelt ons geloof dan voor?’

‘Ach, mijn lieve schat... wat ben je toch een bijzonder kind.’

De liefdevolle blik in haar moeders goede oog deed Johanna’s hart ineenkrimpen. Ze had geglimlacht, als ze nog wist hoe dat moest, maar het hoefde al niet meer. Jongensachtig gelach buiten het keukenraam verstoorde het tedere moment.

Thomas!

Johanna vloog naar buiten en rende de hoek om. Een aantal jongens stooft als een stel kuikens uiteen, waarna er slechts eentje overbleef die haar stond aan te kijken.

Terwijl ze haar armen over elkaar heen sloeg, probeerde ze er goed aan te denken dat Thomas' wijd opengesperde ogen en gezicht vol sproeten hem er onschuldiger lieten uitzien dan hij in werkelijkheid was.

'Wat doe jij hier?' vroeg ze. 'Je had allang in de haven moeten zijn. Als meneer Baggett of de jongen van de Peacock's Inn je voor zijn en we geen nieuwe gasten krijgen...'

'Ach, Jo.' Met zijn teen tekende hij een cirkel in het grint. 'Je weet toch dat ik sneller ben dan zij. Trouwens, de veerboot komt pas over een uur.'

'Best mogelijk, maar als je er niet als eerste bent om de mensen die aankomen te overreden in onze herberg te komen slapen, dan ben ik bang dat...'. Ze hield zich in en maakte zich lang om linksom of rechtsom achter zijn rug te kijken. Haar broer volgde haar beweging, waardoor er een malle dans ontstond, die haar argwanend maakte. 'Wat verberg je daar? Laat zien wat je in je handen hebt.'

Zijn schouders verstrakten. Op dit soort momenten verlangde ze erg naar haar vader. Als zij hem al zo nodig had, hoeveel te meer gold dat dan wel niet voor de jongen tegenover haar?

Ze zette haar handen in haar zij en starde hem aan. 'Laat zien, jongeman.'

Er steeg een zucht op uit zijn borst. Langzaam – zo langzaam dat ze zich begon af te vragen of het pijn deed – kwam eerst de ene en toen de andere arm tevoorschijn. Toen hij zijn hand opende, bleken er houten dobbelstenen en verscheidene munten in te liggen.

'Thomas Elliot Langley!'

'Ik heb gewonnen, of niet soms?' Hij hield zijn hoofd schuin en liet zijn sproeten bewegen op de golf van een schalkse lach. 'En nog wel tegen Wiley Hawk en zijn vrienden. Goed, hè, zus?'

'Je hebt gegokt?' Het woord bezorgde haar een bittere smaak. Ze werd er misselijk van en drukte een hand tegen haar maag. 'O, Thomas, hoe kon je? Uitgerekend jij weet toch hoe slecht dit is?'

'We waren aan het spelen. Niet aan het gokken.' Er trok een stuurse blik over zijn gezicht, dat even donker werd als de laaghangende, grijze wolken. 'Het was voor de lol. Maar wat weet jij daar nou van?'

'Ik weet dat gokkers niet te vertrouwen zijn. Erger nog, je hebt erover gelogen. Is dat hoe je in heel Dover bekend wil komen te

staan? Thomas Langley, de leugenaar? Wat zal moeder daarvan zeggen? Wat denk je dat dit met haar doet?’

Opnieuw tekende hij met zijn tenen in het grint. De stuurse blik veranderde in een grijns. ‘Niet aan mama vertellen, Jo.’

Was die vochtige blik in zijn ogen oprecht? Moeilijk te zeggen – en nog moeilijker om boos te blijven bij de aanblik van zijn trilende lip en zijn magere, afhangende schouders.

‘Goed dan.’ Ze stak haar hand uit. ‘Kom op met dat oneerlijk verkregen geld, en dit blijft onder ons.’

Sluw grijnzend ging hij er op een holletje vandoor. Het grint spatte op rond zijn voeten. Al rennend schreeuwde hij achterom: ‘Het spijt me, Jo! Ik moet op tijd bij de veerboot zijn!’

Ze raapte haar rokken bijeen en schoot achter hem aan, maar toen hij bijna bij de doorgaande weg was, vertraagde ze haar pas. Wat zouden de mensen niet van haar denken als ze zagen dat ze die ondeugd van een broer achternazat? Ze kon hem toch niet inhalen. O, wat een dag zou dit worden.

Ze minderde nog meer snelheid en bleef vervolgens staan, terwijl ze haar ogen dichtkneep. Bungelden daar gele kousenbenen over de luifel bij de voordeur? Ze drukte zich tegen de muur aan en wachtte af.

Er viel een losse dakspaan op de grond, gevolgd door de dreun van twee voeten. Zo verliet Lucius Nutbrown het pand dus zonder dat ze het in de gaten had.

Terwijl ze zich in gedachten voorbereidde op een ongetwijfeld mal gesprek maakte Johanna zich van de muur los. ‘Meneer Nutbrown, ik wil u graag even spreken.’

Heel even bleef hij stokstijf staan. Daarna draaide hij zich om, terwijl de plooiën om zijn mond veranderden in een zelfvoldane trek. Voor iemand die zo mager was, had hij wonderbaarlijk veel losse plooiën op zijn gezicht weten te verzamelen. Toen hij zijn hand in de binnenzak van zijn jas stak, liet Johanna haar ogen rollen. Inderdaad. Dit werd een mal gesprek.

Nutbrown's hand kwam tevoorschijn, met daaroverheen een narrenpop, die hij meteen naar voren stak. ‘Het spijt me, miss Langley.’ De kop van de nar danste heen en weer, de beweging even dwaas als de kopstemplen van de man. ‘Meneer Nutbrown moet op tijd bij een afspraak zijn. Later op de avond staat hij tot uw beschikking. Goedendag.’

Nutbrown draaide zich snel om, wat zijn jas deed openzwieren. Dacht hij echt er zo gemakkelijk vanaf te komen?

Zonder erbij na te denken of er misschien mensen toekeken, schoot ze naar voren en bleef pal voor hem staan. 'Ik ben bang van niet, meneer. Dit duldt geen uitstel.'

Hij trok zijn wenkbrauwen samen tot een donkere streep boven zijn ogen, maar duwde ook de pop weer naar voren. 'Vooruit dan, miss. Maar houd het kort.'

'Zou u uw pop willen wegstoppen, meneer. U bereikt er niets mee.' Ze stak haar hand uit. 'Betaal uw kost en inwoning van de afgelopen twee weken, dan ben ik meteen uitgesproken.'

De kop van de pop dook naar beneden waardoor de gipsen neus tegen haar hand tikte.

Schielijk trok ze haar hand terug. 'Meneer Nutbrown, toch! Ik haal er niet graag de magistraat bij, maar als dat nodig blijkt...'

'Nee.' De handen van meneer Nutbrown schoten omhoog alsof ze een geweer op hem gericht hield. De malle pop zwaaide daardoor als een banier boven zijn hoofd. Met drie grote stappen liep hij om haar heen, terwijl hij de pop liet zakken. 'Aan het einde van de week, miss Langley, krijgt u het volledige bedrag. Meneer Nutbrown geeft u zijn woord.'

De pop verdween in zijn jas en Nutbrown snelde weg.

Fijn. Het woord van een pop, gemaakt van stof en papier-maché, en van de clown die de pop vasthield. Hij was echter hun enige bron van inkomsten, tenzij ze die munten uit Thomas' vingers wist los te krijgen, wat niet erg waarschijnlijk was. Ze bukte zich om de restanten dakspaan op te rapen en fronste haar voorhoofd. Haar wereld viel even tastbaar in duigen als de herberg – de plek die haar zo dierbaar was. Het huis dat Thomas, haar moeder en zij zouden moeten verlaten als ze de huur aan het einde van de maand niet konden betalen.

Terwijl ze de stukken dakspaan stevig omklemde, kneep ze haar ogen dicht. Op dit moment voelde haar geloof even bros als het hout – wat altijd de beste tijd was om te bidden.

'Alstublieft, God, bied uitkomst. Maak dat de herberg vol komt... en snel.'

Met zijn vuist in de aanslag liet politieagent Alexander Moore zijn blik nog eens naar links glijden. Het loonde de moeite om na te denken alvorens erop los te slaan, of dat nou een straatruzie betrof of – zoals in dit geval – een deur. Een dof koperen bordje met daarop het nummer 7 hing scheef aan de muur, alsof men er bij het vastspijkeren geen aandacht aan had besteed. Omdat hij wist wie hier geacht werd te wonen, aarzelde hij door dit lukrake detail nog iets langer. Had hij het adres van de magistraat niet goed genoteerd? Er was maar één manier om erachter te komen.

Hij klopte drie keer, deed een stap naar achteren en bereidde zich voor op wat er ging komen. Achter hem ratelden rijtuigwielen over de keien, wat zijn al gespannen toestand geen goed deed. Magistraat Ford nodigde nooit – echt nooit – mensen uit te komen eten. Waarom hem dan wel? Waarom nu?

Toen de deur werd geopend, piepten de scharnieren. Het licht van een lantaarn viel over het gekwelde gezicht van een lange man in een donkere jas, een donker vest en een nog donkerder broek. Als klap op de vuurpijl droeg de man ook nog een halsdoek, zwart als de nacht, om zijn nek. Een monster had niet beter gekleed kunnen gaan. De man zei geen woord, maar ook zonder dat kreeg Alex de indruk dat de man hem met één blik monsterde, keurde en volledig doorhad – van schoenmaat tot voorliefde voor warme sherry.

Dat stond Alex niet aan. Een dergelijke manier van informatie verzamelen werd geacht zijn specialisme te zijn.

‘Neem mij niet kwalijk. Ik moet het verkeerde adres hebben.’ Alex knikte bij wijze van afscheid, terwijl hij zijn oog op de spookachtige verschijning gericht hield. ‘Goedenavond.’

‘Deze kant op, agent Moore.’ De man liep weg zonder te kijken of Alex gehoor gaf aan zijn woorden, en zonder op te letten of de deur wel werd dichtgetrokken. In Bow Street zou de magistraat een dergelijke dwaasheid nooit dulden. Dit was vast een list, of misschien werd hij op de proef gesteld.

Ah, een proef? Langzaam trok er een lachje om zijn mond.

Hij legde zijn hand op het heft van zijn dolk en haalde die onder zijn jas vandaan. Hij stapte over de drempel en liet de deur openstaan voor het geval er een snelle aftocht nodig was. Hij volgde de verdwij-

nende lantaarn door een gang die even smal was als de man die hij achternaliep.

Aan het einde van de gang klopte de man twee keer op een dichte deur, waarna hij die zonder een reactie af te wachten openduwde. Het heldere licht vanuit de kamer straalde naar buiten en maakte dat Alex naar voren liep. Hij betrad een grote eetzaal, die wat grootte en weelderigheid betrof een groot contrast vormde met het straatbeeld van het verwaarloosde huis. Kristallen muurlampen en een kroonluchter aan het plafond verspreidden licht van het ene spiegelpaneel naar het andere. Zijn voeten zakten weg in een dik Turks kleed. Het huis paste bij een lid van het koninklijk huis, niet bij een wetshandhaver die moedig vonnissen velde over de misdadigers in Londen.

Recht tegenover hem stond de magistraat van Bow Street, sir Richard Ford, aan het uiteinde van een glimmende tafel. Ford klapte een zakhorloge dicht, stopte het weg in zijn vest en keek hem indringend aan. 'Keurig op tijd, hè, Moore?'

'Ik doe mijn best, sir.'

Terwijl Ford de slippen van zijn jas ophield, ging hij zitten. Vervolgens schudde hij een servet uit en legde het op zijn schoot. 'Doe dat wapen weg en neem plaats. Ik heb je gevraagd te komen eten, niet om te komen vechten.'

De butler deed een stap naar voren en bood zijn arm aan om Alex' jas aan te nemen.

Alex stopte zijn mes weg, trok zijn wollen jas uit en gaf die aan de butler met een gefluisterde waarschuwing. 'U wilt de voordeur mischien nog even op slot doen.'

Aan de andere kant van de tafel begon Ford te grinniken. 'Je bezorgdheid om Underwood is bewonderenswaardig, maar volkomen overbodig. Het uiterlijk van mijn butler laat veel te wensen over, maar zijn dienstbetoon is onberispelijk. Wat de deur betreft, die zit allang op slot. En er is een stormram van twee ton voor nodig om in te breken.'

Terwijl Alex zich in de stoel liet zakken, trok hij zijn wenkbrauwen omhoog.

'Trek je mijn woorden in twijfel?' Fords vraag hing als een strop boven zijn hoofd.

'Nee, sir. Ik was alleen nieuwsgierig. Het leek een eenvoudige deur van eikenhout te zijn.'

‘Eikenhout, jazeker. Grotendeels in ieder geval. Maar eenvoudig?’ Ford schudde zijn hoofd. ‘Katrollen, raderen, een flinke hoeveelheid metalen versterkingen. Probeer een dergelijk monster maar eens in te beuken zonder de aandacht van de wijde omgeving te trekken.’

De magistraat hield zich even stil om een zilveren belletje naast zijn bord te laten klingelen. Nog voor de laatste klank was weggestorven, droeg een dienstmeisje een dienblad naar binnen.

Ford sprak verder terwijl ze een dampende kom voor hem neerzette. ‘Je hebt je vast afgevraagd waarom ik je heb gevraagd te komen.’

Slechts duizend keer. Dat antwoord lag hem op de tong. Maar toegeven dat hij zich druk had gemaakt over deze afspraak zou een teken van zwakte zijn – en hij had zichzelf plechtig beloofd daar nooit meer aan toe te geven. Hij volgde de handelingen van het meisje terwijl ze zijn bouillon voor hem neerzette, om daarna zijn blik weer op de magistraat te richten. ‘De gedachte bekwam mij dat ik wellicht het hoofdgerecht zou zijn.’

Er verscheen een dun lachje om de lippen van de magistraat. ‘Wat geheel en al verdiend zou zijn na je onorthodoxe inrekening van Ned Dooley.’

Dat was het dus. Daar ging het dus allemaal om. Alex leunde naar voren, stootte de tafel aan en veroorzaakte rimpels in zijn wijnglas. ‘Ongeacht de manier waarop het is gebeurd, sir, maakte Dooleys veroordeling een einde aan die smokkelbende, zijn er ontelbaar veel levens gespaard, om nog maar te zwijgen over de besparingen die het de regering oplevert. Hoe kunt u dan zeggen dat –’

Fords hand schoot omhoog om verdere opmerkingen af te snijden. ‘Je weet hoe ik over deze situatie denk. Ik weet zeker dat we elkaar niet zullen overtuigen. Laten we deze discussie dus officieel voor gesloten verklaren. Er speelt een veel grotere zaak die de aanleiding vormt voor deze afspraak.’

‘Dat moet dan iets bijzonders zijn.’ Alex liet zich weer achterover zakken. ‘Mij hier uitnodigen is een uitzonderlijke gebeurtenis. Voor zover ik weet heeft nog geen enkele agent ontdekt waar u woont, en hoewel ik er als jongen vaak naar heb gevraagd, hebt u me dat nooit verteld.’

‘Dat klopt. Soms zijn er uitzonderlijke maatregelen nodig.’ Met een knip van zijn vingers stuurde Ford het dienstmeisje weg. Hij hield zich stil tot ze achter een paneel in de muur was verdwenen.

Hij nam de tijd om zijn soep te proeven. 'Ik wil graag dat je een tijdje incognito aan het werk gaat.'

Alex volgde het voorbeeld van de magistraat, pakte zijn lepel en nam een paar happen van het vocht, zonder iets te proeven. Er klopte iets niet aan het verzoek van de magistraat. Ford had hem deze vraag ook in zijn kantoor kunnen stellen, zonder al dit gedoe eromheen. Hij had zelfs de keuze uit een heel aantal politieagenten, of... Ineens werd de situatie hem duidelijk.

Hij schoof zijn stoel naar achteren. 'Met alle respect, maar de opdracht die Brentwoord afgelopen jaar kreeg, ben ik echt niet vergeten. Ben ik de enige beschikbare agent om uw plan uit te voeren?'

Hoe meer hij nadacht over Nicholas Brentwoords eerdere opdracht, hoe meer zijn bloed ging koken. Hij nam nog liever ontslag dan dat hij, net als zijn vriend, werd opgezadeld met de zorg voor een rijk, verwend meisje – ook al was het uiteindelijk goed afgelopen.

Terwijl hij ging staan, keek hij fronsend naar het servet dat op het tapijt viel. Laat de onberispelijke butler het maar oprapen. Laat Underwood meteen ook maar die opdracht uitvoeren. 'Dank voor uw gastvrijheid, sir, maar als dat het geval is, is mijn antwoord nee. Een duidelijk en krachtig nee.'

'Alexander, wacht.'

Fords stem – of het gebruik van zijn voornaam misschien? – deed hem als aan de grond genageld staan. Hij voelde zich ineens weer een jongen van tien, die moest luisteren naar wat zijn voogd hem opdroeg.

'Jij,' sprak de magistraat, 'bent mijn eerste en enige keuze voor deze positie. Deze opdracht lijkt in niets op die van Brentwoord. Iedereen kan een meisje beschermen, maar alleen iemand met een speciale opleiding kan de taak vervullen die ik op het oog heb. Ik vraag alleen of je me wilt aanhoren. Dat ben je me wel verplicht nadat ik je de afgelopen vijftien jaar voor veel ellende heb behoed.'

De paar happen soep, de glinstering in de kamer, de smeekbede in Fords stem, dit alles zorgde voor een misselijk gevoel dat zich diep vanbinnen vastzette. Hij was Ford inderdaad veel verschuldigd, meer dan hij ooit zou kunnen terugbetalen. Had de man hem als tienjarige wees niet onder zijn hoede genomen, dan zou hij op straat omgekomen zijn – of was hij geëindigd als de misdadigers die hij inrekende. Als een reumatisch mannetje liet hij zich weer in zijn stoel zakken en

keek zijn weldoener en meerdere recht aan. ‘Goed dan. Laat maar horen.’

Het licht van de muurlamp schitterde in Fords ogen. ‘Je gaat je voordoen als een schurkachtige gokker om een vermoedelijke verrader te pakken te krijgen. Een gevaarlijke verrader, met zeer veel connecties.’

‘Verraders in plaats van smokkelaars?’ Daar moest hij even over nadenken. ‘Zou een leuke afwisseling kunnen betekenen.’

‘Leuk? Reken daar maar niet op.’ Ford nam opnieuw een hap soep, schoof de kom weg en ging staan zonder zijn ogen van hem af te houden. ‘Je moet weten dat ik, zodra ik de details van deze bewuste opdracht heb verteld, ontken dat ik er ooit over heb gesproken. En mocht de operatie mislukken, dan wijs ik elke mogelijke kennis van dit gesprek af, zo nodig tot het moment waarop je aan de galg hangt.’

Ontkenning? Dat was nieuw voor hem. Het gevaar in de woorden van de magistraat kroop langs Alex’ ruggengraat naar beneden. Hij rechtte zijn schouders, om het ongrijpbare gevoel tegen te gaan. ‘Dan zal ik er net als anders voor zorgen niet te falen. Ga verder.’

Ford kreunde terwijl hij naar een smalle tafel liep. Hij klopte twee keer op de bovenkant en draaide vervolgens aan een knop op de middelste la. Onder de tafel, ongeveer op kniehoogte, gleed er een verborgen paneel open. De magistraat bukte zich en pakte een buidel. Tegen de tijd dat hij voor Alex stond, zag de muur er weer even gesloten uit als anders.

De buidel viel rinkelend op de tafel. Aan het geluid te horen hoefde hij het touwtje niet los te maken om te kijken of er alleen maar penny’s in de buidel zaten.

‘Zoals je ziet, ben je nu een rijk man, meneer Morton.’

Alex keek op van de buidel naar de magistraat. ‘Mor... ton?’

‘Dat heb je goed gehoord. Vanaf dit moment ben je niet langer een Moore, maar een Morton. Als je schuilnaam iets weg heeft van je ware achternaam loop je minder risico je te vergissen. Je bent een handelaar in uitgelezen wijnen, een koper en verkoper voor je vader.’ Ford haalde een verzegelde envelop uit zijn binnenzak, met het nieuwe pseudoniem in goud gegraveerd op de voorkant. ‘Komende zaterdag woon je het beste Oak Apple Day-feest bij dat Dover heeft te bieden.’

‘Dover? Daar kan ik mij onmogelijk vertonen. Mijn gezicht is bekend daar.’

‘Klopt. Dat is een nadeel. Maar je zult je deze keer in de hogere kringen begeven. Deze uitnodiging’ – hij overhandigde hem de envelop – ‘is je entreebewijs voor het landgoed van burggraaf lord Coburn. Hoe je hierna contact houdt, is aan jou, maar dat zal vast geen probleem zijn. Ik wil ook niet weten hoe je te werk gaat. Tot je ontdekt hebt wie bij deze toestand betrokken is, geef ik je de vrije hand.’

Alex trok zijn wenkbrauwen op. Vrije hand? Dit was inderdaad een uitzonderlijk plan, een aanlokkelijk plan zelfs, ook al had hij in dat deel van het land enkele vijanden zitten – vijanden wier woede waarschijnlijk nog steeds knaagde. Een terugkeer naar Dover zou zelfs een doodvonnis kunnen betekenen.

Hij sloeg een glas rode wijn achterover. De uitdaging van dit alles zorgde voor een bitterzoete nasmaak. Terwijl hij het glas neerzette, keek hij de magistraat aan. ‘Waar gaat deze toestand eigenlijk over?’

Er verscheen een grimmige blik op Fords gezicht. ‘Iemand heeft met de Fransen gesproken. Ik kan niet zeggen hoe ik aan die wetenschap ben gekomen. Het feit dat ik het weet, volstaat. In welke mate er geheime informatie is gedeeld, en met welk doel, is aan jou om uit te vinden. Er bevindt zich een verrader in ons midden, en ik wil dat die koste wat kost aan mij uitgeleverd wordt. Voor het parlementslid dat deze opdracht bekostigt, is dat heel wat geld waard. Overleef je deze opdracht, dan hoef je je geen zorgen meer te maken en zul je in staat zijn de politiemacht te verlaten.’

Alex ademde lang en langzaam uit. Hij had doelbewust afstand genomen van alles wat te maken had met Franse complotten of het leger. De Londense straten, daar was hij het beste thuis.

Maar hoe kon hij weerstand bieden aan Fords oprechte blik? Was de magistraat er niet geweest, dan had hij nu waarschijnlijk allang in een armengraf liggen wegrotten. En op zijn leeftijd met pensioen? Wat had hij eigenlijk te verliezen, afgezien van zijn leven? Hij haalde zijn hand door zijn haar. ‘Goed dan, maar stel dat ik ondersteuning nodig heb?’

‘Agent Thatcher zal je enige vorm van communicatie met mij zijn. Maar ook hij zal de opdracht krijgen om te ontkennen dat hij je kent, mocht je ware identiteit ontdekt worden. Jullie zullen beiden geheimhouding moeten beloven, en delen alleen informatie met elkaar en met mij. En verder met niemand. Beloof je dat?’